

TRI PESMI

France Pibernik

POPOLDANSKI TORZO MOČVIRSKE ROŽE

Cvetovi.
Cvetovi.
Listi navpični.
Nikamor ne pojdete.
Samo v zémľjo.
Tudi mravlje, ki hite.
Za vse ena smer:
stran od sonca.
V senco,
kamor se vračamo,
ko pogled zogleni
in prhek odpade na zgornjo plast.

In potem dež in vode,
do oči in čez.
Mirno utonemo v nižino
korenin, ki že davno domujejo
v tihih hramih brezčasja.

Zrno le drobno,
školjko krvi,
veter odnaša.

Tiho slovo.
Vsak mora od doma, da najde
svoji večnosti marmorni kraj.
Kot pred nami vsi.
Kot mi zdaj.
In vsi zanamci.
Vsi navpični v svojem semenu,
vsi pokončni v svoji kali,
da spletemo vlakno krvi,
da najdemo sonce,
in vodo in zrak,
in si izgrebemo v nebu

svoj prvi in zadnji —
edini obraz:
jasno oko,
ki strmelo bo v večnost le kratko minuto.
In večnost postalo.

Cvet.
Cvet.
Rumeni cvet močvirske rože.
Odsev vesolja. Svetlobe.
In roka zemljé do vesolja,
roka le tanka in drobna,
z zlatom obrežnim v lasih.

Cvetovi.
Cvetovi.
Listi navpični.
Nikamor ne pojdete.
Ure peščene
z glasovi padanja čez vas
stoje v vznožju gora.
Dvignemo cvetno roko,
tiho pijani zlata.
To je višina.
Enkrat za vselej si bil.
Več ne boš.

V preseku popoldneva
jelše umirjene dramijo noč.
Roko spustimo
in ples enodnevníc preženemo.
Voda globoka. Prst čista.
Vanju potopimo oko.
Sonce je blago,
pustimo ga mimo.
Ure peščene k odmoru pojo.

VASKI TOTEM

Veseli pastir,
tvoje črede so mrtve.
Skozi nasmeh sončnega dne
s slepo roko
stopaš proti potoku
in na osamljenem bregu
postavljaš orumenel totem
svojih dni.

Na rebrastem lesu
bodo spomini tvojih čred
koraki umrlih očetov:
vse je kot nič
za gola stopala
v oprhnjeni zemlji.

Tiho zravnaj veš,
kako blizu je sonce
s polno tišino položnega miru
za vse, ki so morali živeti.

ODSEL SEM

Odšel sem. Tudi
stari kmečki prag
je želel oditi. Tako
pa ostajajo beli kamni
dedovih stopinj
in gubajo čelo nad peščeno gladino
našega polja,
kadar pride avgust.

Odšel sem.
Moji konji so pokopani
v črnem robu našega gozda in
v novembru jim grobove zalije voda.
Ne bodo več hrzali
v pepelnate brazde nad vasjo. Samo

grivaste glave bodo stresali
v vejevju vrb,
ko v marcu mačice
bodo srebrno zelenele.

Odšel sem
da vrnem čas,
ki bil mi je navržen
na beli cesti sanj. Da odložim
bisago srčnih želj,
ki so razpete segale
od strehe vaškega zvonika
in mrtve roke iz otroških let
do sončnih dni v deželi pevcev,
kjer kamen kurentov je kruh.

Odšel sem.
In puščam upepeljen dom
florjanom črnim velikega veka,
prepuščam slavo jim jeklenih rok,
in vračam se tja,
kjer se nikoli ne rodiš
in kjer nikoli ne umreš.
Kjer si, ne del nečesa,
ampak atom vsegá.
Kjer beli dom
je hkrati črni dom.
Kjer je obraz en sam,
a hkrati ni obraz.
Kjer čas ni čas,
ampak: čas prostor bivanje.

Tja v magmo,
kjer si, ne del nečesa,
ampak atom vsegá,
se vračam,

da vrnem sebe soncu, zemlji, zraku.